

Karel Funk

Kristovo odpuštění hříchů - a co karma?

Kristus a naše karma ; Odpuštění hříchů – a co karma? ; Jaké hříchů z nás sňal Kristus ?

Jak je to vlastně s odpuštěním hříchů? Sňal z nás Ježíš Kristus naše viny? Odporuje to přece zákonu karmy, ale i Ježíšovým slovům o placení dluhů až do posledního haléře. Teologové sice tvrdí, že Kristus spasil svět, nemají však vysvětlení čím, jak, proč, od čeho. To jsou pro ně „nevyzpytatelná tajemství boží“, na které odkazují vždy, když jim logika hapruje.

Podle dr. Rudolfa Steinera je to jedna z nejtěžších, zároveň však nejdůležitějších otázek lidské existence a jejího poslání, kterou vysvětluje právě duchovní věda. K jejímu správnému pochopení je třeba i určitého naladění a širšího studia, než jaké může poskytnout dále uvedený náznak objasnění. I ten však může být prvním krokem.

Jak je to tedy s našimi prohřešky? Někteří myslí: vyzpovídej se a je ti odpuštěno. Pak si zase hřeš, však se zase vyzpovídáš. Víme však, že platí zákon vyrovnání. Jeho účelem není trest, ale poučení, polepšení, náprava. Trpíme-li následky svých činů, snažíme se špatných činů posléze odříci. Zlo musíme vyrovnávat dobrem. Jinak by nebyl možný duchovní pokrok. V Kristově činu však spočívá spasení v jiném smyslu. Člověk hřešil již ve svém počátečním vývoji, ještě před poznáním a možností volby dobra a zla, ba ještě v předzemském vývoji. Jako dítě zdánlivě dědí fyzické zatížení rodu, tak ve všesvětové, kosmické karmě spočívá zatížení. Tento hřích z doby dětského věku lidstva nazývá křesťanské náboženství prvopočátečním hříchem. Člověk je spolu-účasten na zlu dávné minulosti, pro které musel vstoupit do fyzického světa. Každé zlo však má svůj smysl. Je ho třeba k životnímu školení a k probuzení sebeuvědomění, moudrosti a lásky. Proto muselo být lidstvu pomoheno, aby jedinec nebyl zatížen touto karmou kosmickou, všesvětovou. Jinak by se byla Země odchýlila od svého poslání a lidstvo by neuneslo společnou karmu. Země by se byla stala beznadějným vězením duší. Kristus prožitím toho, co se událo při jeho ukřižování na Golgotě, osvobodil lidstvo od tíže této světové karmy. Světový vývoj byl tak zatížen, že v době Kristově lidstvo, až na nepatrný zlomek, ztratilo souvislost s duchovním světem. Tento zlomek tvořila zasvěcení různých národů /indická spiritualita, sluneční kult Ahura Mazdy v Persii, egyptská mysteria, eleusinská zasvěcení aj./ Veliký úkol mělo učení Gautama Buddha, od kterého vede již přímá spojitost k Ježíši

jakožto vyvrcholení všech zasvěcení minulosti. Duchovní zákonitosti, které byly dosud lidstvu zasvěcenci od říšiů až po Buddhu odhaleny, nepřišel Ježiš zrušit, ale naplnit, zpřístupnit, zpečetit činem oběti.

Kristus rozpustil nejen světovou karmu minulosti, ale rozpouští ji nadále, trvale. V přednáškovém cyklu R. Steinera „Kristus a lidská duše“ to autor vysvětluje takto: Vzhledem k vině je tu ještě něco jiného. Hřích, jehož jsme se dopustili, není pouze naším skutkem, nýbrž je objektivním skutkem ve světě, je také něčím pro svět. Musíme tu rozlišovat: čeho jsme se dopustili, to vyrovnáváme svojí karmou. Ale že jsme někomu například vypíchli oči, to se skutečně stalo, a když, řekněme, v tomto vtělení někomu vypíchneme oči a v příštím vtělení tento skutek něčím vyrovnáme, tu přece jen to, že jsme před tolika a tolika staletími někomu vypíchli oči, zůstává v objektivním světovém dění zachováno. Je to ve světovém celku objektivní skutečností. Skvrnu, kterou jsme na sebe uvalili, později pro sebe vyrovnáme karmou. Ale objektivní světovou skutečnost nemůžeme vyrovnat tím, že splatíme svou karmu. Musíme tudíž rozlišovat následky hříchu pro nás samotné, a následky hříchu v objektivním, světovém dění. Je třeba si tedy uvědomit tento rozdíl: karmická spravedlnost zůstává nedotčena, ale vzhledem k účinku viny uplatňuje se v duchovním světě Kristus, který tuto vinu přejímá do své říše, do své duchovní oblasti, a nese ji dále. Kristus je onou bytostí, která, poněvadž patří jiné říši, vyhlazuje naše viny ve světě a přejímá je na sebe. Je to znázorněno i v rozdílném postoji zločinců po Kristově levici a pravici na kříži. Ten vlevo nevěří Kristu jako bytosti nadzemské říše, proto bude jeho prohřešek působit také dále, nejen v duchovním světě. Zločinec po pravici si uvědomuje, že Kristova říše je jiná a proto prosí, aby na něho pamatoval. Přijal tedy Kristovo božství, proto mu Kristus může říci: Ještě dnes budeš se mnou v ráji. Znamená to, že Kristus bere jeho čin k sobě. Sice si jistě bude muset splatit svou karmu, ale co jeho zločin znamená pro svět, to je věcí Kristovou.

Je to velmi důležité rozlišení a věc nemá jen význam po mysteriu na Golgotě, nýbrž i pro dobu před ním. Není jen pouhá legenda, že Kristus sestoupil po smrti k mrtvým. Učinil tím něco pro duše, které v dřívějších dobách uvalily na sebe vinu. Tedy my všichni.

Pomysleme nyní na konec Země, na dobu, kdy lidé již prošli pozemskými vtěleními. Zajisté dojde k tomu, že vše musí být zapláceno do posledního haléře. Duše budou musit mít svoji karmu jistým způsobem vyrovnanou. Ale představme si, že by všechna vina zůstala působit na Zemi. Pak by lidé sice došli na konec pozemské doby s vyrovnanou karmou, ale Země by nebyla připravena přenést svůj vývoj do vyššího stavu a celé lidstvo by pak bylo bez bydliště, bez možnosti přenést svůj vývoj na vyšší stupeň.

Že se celá Země spoluvyvíjí s lidstvem, to se děje následkem činu Kristova. Vše to, co by se pro Zemi nahromadilo jako vina, by ji uvrhlo do temnoty a my bychom neměli planetu pro další vývoj. Ujasněme si tedy, že karma sice není od nás odnímána, naše viny jsou však v jejich následcích smazávány ve vývoji Země tím, k čemu došlo mysteriem na Golgotě. Člověk musí svou duši naplnit obsahem podstaty Kristovy bytosti, musí takřka převzít do své duše Krista, takže v něm může Kristus působit a může ho povznést do

říše, ve které člověk sice nemá moc zbavit se karmických účinků, ale ve které dochází k tomu, že naše viny jsou pro zevní svět vymazány. Vždyť Kristova aura obklopila Zemi a tak se Země ocitla uvnitř Kristova těla. Jeho vliv byl do ní navždy protisknut. Bez toho by si lidé na konci zemského vývoje museli říci: Ano, svoji karmu jsem sice vymazal, ale tu všude stojí v duchovnu zaznamenány jako na kovových tabulích mé viny, které znamenají pro Zemi tíhu, ty ji musí zničit. Tím, že Kristus zemřel na Golgotě, nebude člověk muset zřít tabuli svých vin, nýbrž bude zřít toho, kdo je převzal – Krista.

Pro toho, kdo je ve spojení s Kristem, je Země uchráněna následků hříchu jako objektivní skutečnosti. Co tedy znamená pro duši tvrzení, že její hříchy jsou jí odpuštěny? Znamená to, že ji sice čeká karmické vyrovnání, ale Kristus obrátil její vinu tak, že později neponese nesmírnou trýzeň z pohledu nazpět na své viny, jimiž zničila kus bytí Země. Kristus je smazává. K tomu je však třeba mít určité vědomí, které smí požadovat ten, kdo chce promíjet hříchy: uvědomění si viny a uvědomění si toho, že Kristus ji může vzít na sebe. Pak znamená výrok „tvoje viny jsou ti odpuštěny“ skutečnost kosmickou, nikoliv karmickou.

Tedy: svoji dokonalost si mohu znovu vydobýt tím, že svůj skutek přiměřeně vyrovnám. Ale pro vývoj Země se můj skutek nemůže odstát. Člověk by musel nést nesmírnou trýzeň, kdyby se Zemí nebyla spojena bytost, která to, co námi již nemůže být změněno, může učinit pro naši Zemi ve svých účincích jakoby neučiněným. Tato bytost jest Kristus. Neodnímá naši subjektivní karmu, ale duchovní objektivní účinky našich provinění. To musíme sledovat ve své mysli. Pak teprve porozumíme, že Kristus je ona bytost, která souvisí s celým lidstvem Země, neboť Země je tu pro lidstvo. Tudíž souvisí Kristus také s celou Zemí. A lidská slabost, ke které došlo luciferským svodem, spočívá v tom, že člověk je sice subjektivně schopen spasit se cestou své karmy, ale není schopen osvobodit Zemi. To uskutečňuje za něho kosmická bytost, Kristus. Člověk je částí celého světa a musí vůči celému světu smýšlet oddaně, laskavě. A tak musí myslet na to, že sice může sám sebe vysvobodit od své karmy, že však tím nemůže spoluvysvobodit celé zemské bytí. Tu se uplatňuje Kristus. A v okamžiku, kdy se rozhodneme nemyslet jen na své já, musíme také myslet ještě na něco jiného. Na co ? Na to „Kristus ve mně“, jak praví Pavel. Tu jsem jím spojím s celým bytím Země. Pak nemyslíme na své vysvobození, ale řekneme: Ne já a moje vysvobození, ale Kristus ve mně a vysvobození Země.

Do vědomí člověka pak přejde nekonečný význam toho být proniknut Kristem. A s Pavlovým – Ne já, ale Kristus ve mně -, spojí se vědomí, že musíme cítit s nejhlubší vážností svoji vnitřní zodpovědnost vůči Kristu. Ten nám dá i sílu k přijímání opětovných inkarnací i po dochvění naší osobní karmy, sílu dávat svému životu a tím i světu stále cennější, hodnotnější obsah, který nás uschopní stávat se spoluvykupiteli Země.